

HANSUKE JA GRETEKE

OSKAR LUIKI KIRJASTUS, TARTUS

Hansuke ja Greteke.

ehvas metsa-
onnikeses elas
kord vaene
puuraidur oma
naise ja kahe
lapse — Hansu
ja Gretekesega.
Ühel õhtul õh-
kas mees: „Mis

saab meie lastest tulevikus, kui
meil enestelgi pole leivaiva?“
Naine kostis: „Ei mõista ma
sulle teist nõu anda, kui et sa
nad metsa viid, kummalegi veel
tükikese leiba annad ja nad siis
sinnapaika jäta!“

Hansuke oli aga kõrvalkamb-
ris kõik kuulnud, mis isa ja ema
rääkisid, ja kui need magasid,

hiilis ta salaja hurtsikust välja ja korjas õues valgeid kivikesi. Teisel hommikul, kui kõik metsa poole sammusid, jäi Hansuke viimaseks ja langetas iga paari sammu tagant valge kivikese teele.

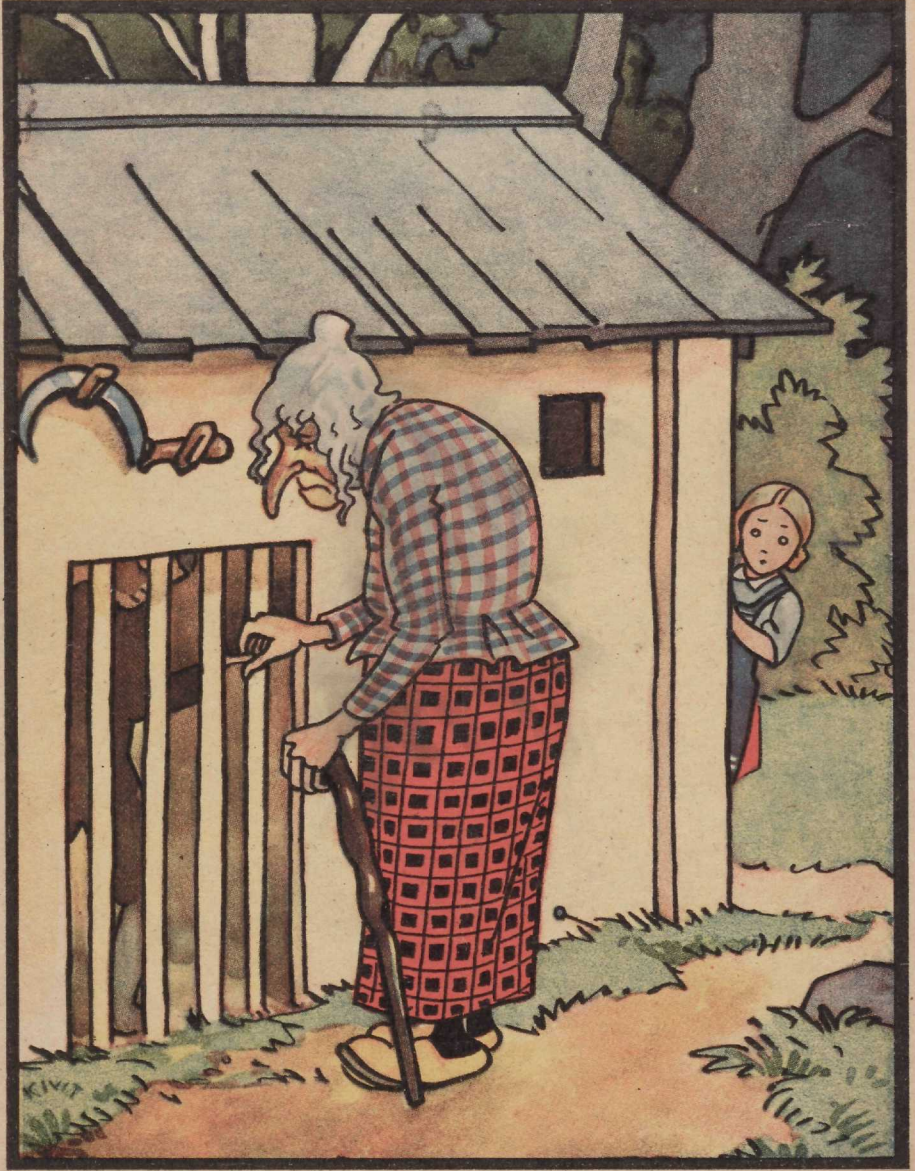
Jõudnud keset metsa, ütles isa: „Nüüd korjake puid, lapsed, teen tuld, et teil ei hakkaks külm.“ Hansuke ja Greteke kandsid hagu kokku ja kui lõke hästi heledasti põles, ütles ema: „Nüüd istuge tule äärde ja puhake, meie läheme ja raiume puid.“

Hansuke ja Greteke istusid tule ääres ja kui saabus lõunaaeg, sõid nad ära kaasaantud leivakannikad. Siis jäid nad väsinuks ning silmad vajusid neil kinni. Kui nad lõpuks ärkasid, oli pime öö. Greteke nuttis; kuid Hansuke ütles: „Oota ainult,

kuni tõuseb kuu, küll me siis juba tee koju leiame.“ Ja kui tõusis kuu, võttis Hansuke oma õekese käekõrvale ja sammus mööda valgeid, kuupaistel sära- vaid kive, kuni nad jõudsid metsamaja juurde välja.

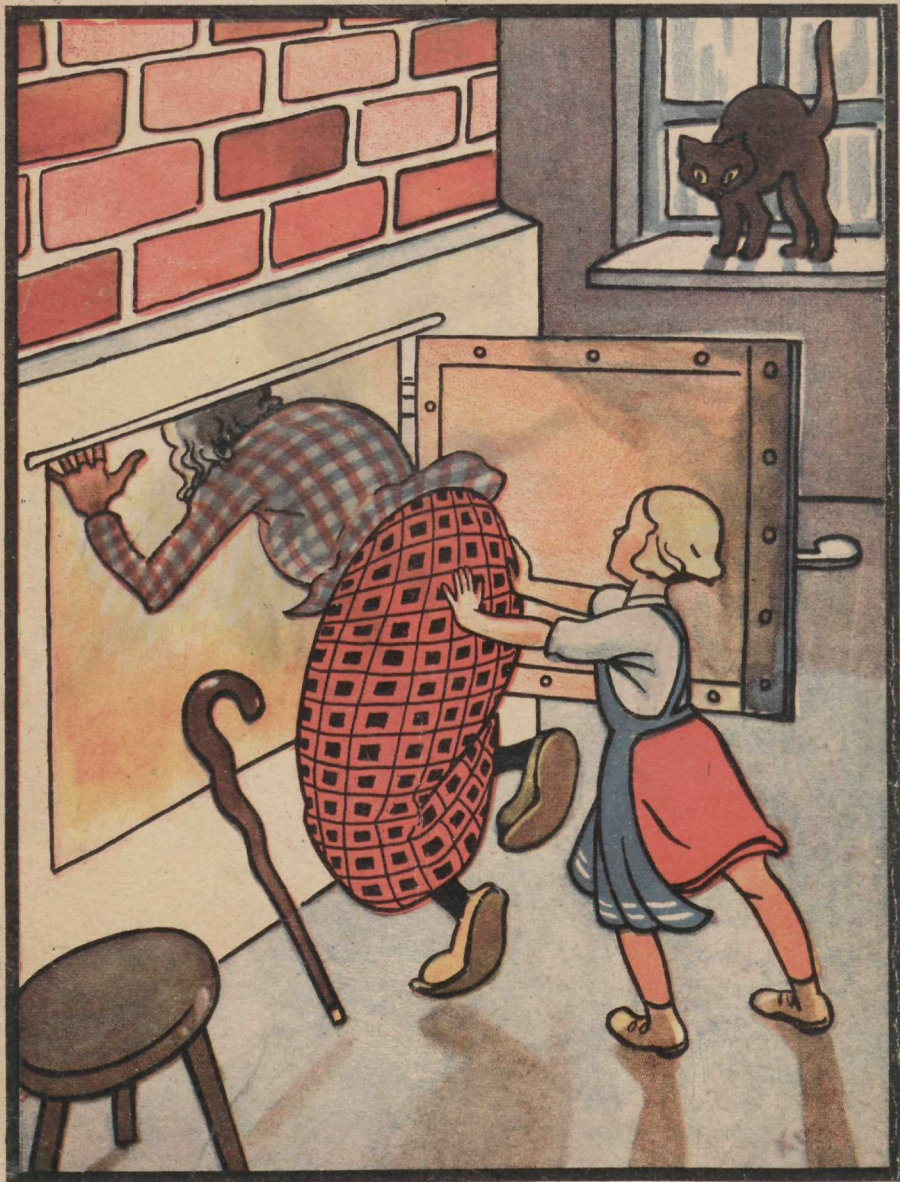
Järgmisel ööl pani aga ema ukse lukku, et Hansuke välja ei pääseks. See aga poetas teisel päeval oma leivast raasukesti teele. Nüüd sündis kõik niisama kui esimesel korral, aga kui lapsed õhtul hakkasid koduteed otsima, siis ei näinud nad leivaraasukesti: linnud olid mahapoetatud leiva ära nokkinud. Hansuke ütles Greteke- sele: „Küll me juba tee üles leiame,“ kuid nad ei leidnud seda mitte. Nüüd pidid Hansuke ja Greteke metsas magama ja hommikul näljaselt ümber uitama. Korraga seisisid

nad imelise onnikese ees; see oli täiesti leivast ehitatud ja katus piparkookidega kaetud; aknad aga olid suhkrust. Kui lapsed parajasti koogitükke murdsid, kõlas järsku hääl: „Kribi, krõbi, kribi, krõbi, kes krõbistab minu majakese kallal?“ Ruttu vastasid lapsed: „Tuuleke, tuuleke,“ ja sõid edasi. Viimaks avanes uks ja majast astus välja eit ning ütles lahkesti: „Tulge ometi tuppa, sääl saate veel palju paremaid kooke!“ Ta võttis lastel käest kinni ja viis nad majja; sääl andis ta neile hästi süüa ja juua ja pani nad siis magama ilusasse valgesse voodisse, nõnda et Hansuke ja Greteke end arvasid taevas olevat. Kuid eit oli tige nõiamoor, kes oli piparkoogist maja ehitanud selleks, et meelitada lapsi enese juurde, et neid siis ära

süüa. Varahommikul võttis ta Hansukese ja pani ta kinni väikesse kuuri, äratas siis Greteke ja ütles: „Tõuse üles, laiskleja, ja kanna vett ning keeda oma vennale hääd toitu, et ta hästi priskeks läheks. Kui ta küllalt rasvane on, süön ma ta ära.“ Greteke hakkas nutma, kuid pidi siiski käsku täitma. Nelja nädala pärast ütles eit: „Homme süön ma Hansukese ära.“ Greteke pidi järgmisel päeval vett kandma ja ahju kütma, ja kui see oli tehtud, ütles eit: „Roni nüüd ahju ja vaata, kas see on küllalt kuum.“ Greteke ütles: „Näita mulle enne, kuidas seda pean tegema.“ Kui nõiamoor nüüd pää ahju pistis, tõukas Greteke teda nii suure hooga, et nõid ahju kukkus, pani siis ruttu ahjuukse kinni, ja nõid pidi armetult ära põlema. Siis

vabastas Gretekene Hansukese, ja et nad ei tarvitsenud enam nõida karta, kahmasid nad kõik nõia varandused kokku ja asusid nendega koduteele. Olles kõndinud mitu tundi, jõudsid nad suure järve äärde. „Me ei saa üle“, ütles Hansuke, „siin pole ühtegi purret ega silda.“ — „Siin ei sõida ka ühtegi laeva, kuid säääl ujub valge pardike,“ ütles Greteke ja hüüdis: „Pardike, pardike, vii meid üle suure vee!“ Ning pardike võttis enne Hansukese oma selga ja viis ta üle, ja siis ka Gretekese. Nüüd sammusid nad ikka edasi, kuni nad jõudsid koju. Vanemad olid ülirõõmsad, sest kaasatoodud varandus peletas eemale vaesuse ja viletsuse nende hurtsikust.

